

Styl urzędowy – główne cechy

- występuje niemal wyłącznie w formie pisanej,
- precyzyjny, schematyczny,
- bezosobowy,
- suchy, pozbawiony ekspresywności.

Styl naukowy – główne cechy

- jasny, precyzyjny, rzeczowy,
- terminologia naukowa,
- obiektywny,
- skomplikowana składnia.

Styl publicystyczny – główne cechy

- nastawienie informacyjne i perswazyjne,
- zrozumiały i sugestywny,
- zróżnicowany stylistycznie,
- obrazowy i emocjonalny.

STYL URZĘDOWY jest charakterystyczny dla różnego rodzaju dokumentów i pism oficjalnych, np. zarządzeń, instrukcji, sprawozdań czy obwieszczeń. Występuje prawie wyłącznie w formie pisanej. Jego podstawowymi cechami są: precyzja i jednoznaczność sformułowań, bezosobowość, wykładkowość, używanie utartych wzorów, schematyczność konstrukcji (podział na punkty, paragrafy itp.). Wypowiedzi formułowane w tym stylu wyróżniają się obecnością licznych zakazów, nakazów, pozwoleń, upomnień. Składnię cechuje częste stosowanie konstrukcji bezosobowych typu: *uprasza się, zezwala się* oraz formy strony biernej, np. *zostało określone*.

Klient zobowiązany jest w szczególności do:

1. Pobierania mocy i energii elektrycznej zgodnie z obowiązującymi przepisami i warunkami Umowy.
2. Terminowej zapłaty za dostarczoną energię elektryczną, świadczone usługi dystrybucji tej energii oraz wszelkie pozostałe należności związane z dostarczaniem energii elektrycznej.

RWE Ogólne warunki sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji

STYL NAUKOWY występuje w rozprawach, referatach, artykułach naukowych, a także (z pewnymi modyfikacjami) w publikacjach popularnonaukowych. Odznacza się jasnością, rzeczowością, dążeniem do precyzji, dokładności i jednoznaczności, również obiektywizmem w przedstawianiu poruszonych zagadnień i brakiem środków wyrażających emocjonalny stosunek do omawianej tematyki. Od innych stylów odróżnia go przede wszystkim występowanie terminów naukowych i neologizmów. W zakresie składni styl ten charakteryzuje się przewagą wypowiedzi wielokrotnie złożonych. Nadawca zazwyczaj używa form 1. osoby liczby mnogiej lub zwrotów bezosobowych. W

Owa mediatyzacja dokonuje się w serii transformacji reprezentowanych przez wydarzenia ujęte w porządku chronologicznym. Analiza ta, jak pokażemy dalej, stała się wzorcem dla Greimasowskiego projektu gramatyki narracyjnej, której paradygmatyka jest systemem relacji, zaś syntagmatyka serią transformacji.

Katarzyna Rosner *Semiotyka strukturalna w badaniach nad literaturą*

STYL PUBLICYSTYCZNY jest właściwy tekstom pojawiającym się w środkach masowego przekazu. Pełnią one dwie główne funkcje: dostarczania informacji oraz kształtowania opinii przez komentowanie, prezentowanie ocen dotyczących określonych sytuacji społecznych i politycznych. Dlatego styl publicystyki dziennikarskiej jest zazwyczaj prosty, zrozumiały i precyzyjny, a jednocześnie sugestywny. Teksty publicystyczne zwykle mają charakter perswazyjny, toteż zawierają słownictwo wartościujące, nacechowane emocjonalnie. Używa się też w nich obrazowych i dobitnych sformułowań. Ponieważ istnieje wiele typów tekstów publicystycznych, stosowane w nich środki stylistyczne są bardzo zróżnicowane.

Liczba przewrotów i zamachów stanu, jakich dokonano ostatnio w rozmaitych państwach i państewkach Afryki i Azji, przekroczyła stanowczo normę, w każdym razie normę naszego pojmowania. Zorientować się w czym rzecz jest nader trudno: osobiście stosuję metodę wyjaśniania sobie tych spraw za pomocą studiowania odcieni terminologicznych, stosowanych przez naszą prasę. Uważam więc pilnie, kiedy jest mowa o bandach, a kiedy o oddziałach, kiedy o ataku, a kiedy o napaści, kiedy użyte jest słowo pucz, a kiedy przewrót, kiedy rząd, a kiedy reżim.

Stefan Kisielewski *O przestarzałościach i pomieszaniu*

■ Cechy dobrego stylu

Komunikat językowy powinien być tak sformułowany, aby odbiorca nie miał kłopotów z jego zrozumieniem. Zawsze należy trzymać się ściśle tematu wypowiedzi i unikać rozwijania kilku wątków jednocześnie lub wprowadzania zbyt długich dygresji. Nie powinno się stosować zbyt wielu wypowiedzi wielokrotnie złożonych i zdań wtrąconych. Nie wolno też nadużywać wyrazów modnych, np. *dokładnie tak* zamiast *właśnie tak*. Każda wypowiedź powinna cechować się jednorodnością stylistyczną, to znaczy, że należy unikać mieszania różnych stylów, np. wplatania wyrazów potocznych w wypowiedź oficjalną. Z tych zasad szczegółowych wynikają główne cechy dobrego stylu, którymi są **jasność, prostota i zwięzłość**.

Ernest Hemingway, mistrz zwięzłego stylu

